

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku M. Spółki Jawnej z siedzibą
w S. i G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w D.

przy uczestnictwie A. B. - jako syndyka masy upadłości D. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K., K. W. - jako wierzyciela hipotecznego, A. K., T. K., "R."
Spółki w K., M. N., J. B., B. K., B. K., S. D., P. D., A. B., R. D. i Z. R.
o wpis prawa własności w księdze wieczystej macierzystej (...)
oraz wykreślenie z niej i z ksiąg wieczystych 11 współobciążonych nieruchomości
lokalowych hipoteki przymusowej łącznej w kwocie 419.998,96 zł,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania R. Spółki w K.,
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania (dziesięcioro uczestników) złożyli skargę
kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 25 maja 2016 r. (sygn. akt
VII Ca (...)), w którym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia
29 listopada 2013 r. w ten sposób, że uchylono dokonane przez referendarza
sądowego w dniu 17 września 2013 r. wpisy wykreślenie hipoteki przymusowej
zwykłej (łącznej) na kwotę 419.998,96 zł z odpowiednich ksiąg wieczystych

prowadzonych dla odrębnych lokali. Postanowienie z dnia 25 maja 2016 r. zapadło w wyniku wniesienia apelacji przez wierzyciela hipotecznego K. W. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 29 listopada 2013 r.

W skardze uczestników postępowania podnoszono naruszenie przepisów prawa procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazywali, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wskazane w pkt 1 części wstępnej skargi. Ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona z racji rażącego i oczywistego naruszenia art. 328 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. (s. 3-4 skargi).

Skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując sentencję i treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z dnia 25 maja 2016 r., sygn. VII Ca (...), treść skargi kasacyjnej uczestników postępowania oraz zawartą w skardze kasacyjnej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (s. 4-8 skargi), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z art. 324 § 2 k.p.c., sentencję wyroku (orzeczenia) podpisują wszyscy sędziowie orzekający w danej sprawie. W § 95 rozporządzenia MS z dnia 23 grudnia 2015 r. – Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. 2015 r., poz. 2316 ze zm.) przewidziano sposób podpisywania orzeczeń i uzasadnień tych orzeczeń.

Z akt sprawy wynika, że pod sentencją postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 25 maja 2016 r. figuruje podpisy wszystkich trzech sędziów, którzy brali udział w wydaniu postanowienia (k. 868 verte). Podpisy takie złożone także pod uzasadnieniem tego postanowienia, odpowiednio przy nazwiskach sędziów podanych drukiem (k. 872 akt sprawy, t. V).

W ocenie Sądu Najwyższego, nie zachodzi potrzeba wyjaśnienia w postępowaniu kasacyjnym, czy podpis złożony przez jednego z sędziów

wydających zaskarżone postanowienie był podpisem prawidłowym w rozumieniu art. 324 § 2 k.p.c. i § 95 Regulaminu. Nie istnieje wymaganie posługiwania się podpisem czytelnym, a tzw. skrócona postać podpisu może przybierać różny kształt graficzny. Podpis sędziego G. R., choć bardzo oszczędny graficznie, spełnia jednak wymagania podpisu skróconego w rozumieniu § 95 Regulaminu. Należy także stwierdzić, że w sposób dostateczny identyfikuje on sędziego w danej sprawie, skoro umieszczony został w powiązaniu z oznaczeniem imienia i nazwiska tego sędziego drukowanymi literami.

Ponadto podpis ten w sposób rozpoznawalny identyfikuje wspomnianego sędziego w toku jego funkcji orzeczniczych (vide podpisy podobnej postaci graficznej na innych orzeczeniach: z dnia 25 maja 2016 r., - VII Ca (X.), VII Ca (Y.), VII Ca (Z.)).

Nie można także stwierdzić, że - wbrew stanowisku skarżących - złożona skarga jest oczywiście uzasadniona z racji rażącego i oczywistego naruszenia art. 328 k.p.c. w z. z art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie o wpis. Spór w niniejszej sprawie dotyczył konstrukcyjnego ujęcia hipoteki łącznej oraz skutków zbycia przedsiębiorstwa upadłego w odniesieniu do hipoteki łącznej, obciążających nieruchomości (lokalowe), stanowiących własność osób trzecich. Koncentrując się na tej kwestii, Sąd Okręgowy zachował wymagania dotyczące zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego (art. 626⁸ § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).